

Adaptarea și socializarea preșcolarilor, la mediul din grădiniță

*Prof. înv. Preșcolar, Stan Floarea
Grăd. "Prichindel, Loc. Gălăuțaș, jud. Harghita*

Noi cunoaștem faptul că ființa umană este foarte ușor adaptabilă la nou, este foarte maleabilă și se adaptează la mediul în care trăiește și la cei cu care intră în contact. Încă de la naștere, bebelușul dă piept cu viața, găsind un mediu diferit de cel pe care l-a „experimentat” timp de nouă luni, protector, cald. Odată ajuns pe lume, trebuie să facă față provocărilor, să accepte mediul extern, să-și dezvolte organismul, să-și formeze deprinderi pentru a se hrăni, să se acomodeze cu tot ce aude în jur, pentru a percepe și descifra corect, mai târziu, semnificații.

Un copil ce vine dintr-un mediu doar al lui, unde el este prioritatea, unde el este „total”, odată ajuns în grădiniță se vede într-un loc unde nu-și găsește locul, care-i dă o stare de panică, de agitație, dar, dacă educatoarea are acel tact pedagogic și pregătirea necesară, activitatea de la grădiniță va deveni plăcere. Să nu uităm că primul loc în care copilul intră în contact cu lumea este grădinița și de această experiență depinde, de cele mai multe ori, tot parcursul său ulterior de formare.

Nu-i ușor nici pentru părinți, știind că-și lasă copilul într-un mediu total nou, „necunoscut”, nici pentru educatoare, care pe lângă acest copil mai are și alți câțiva la fel, care nu vor să accepte grădinița, nu vor să vadă copiii din jurul lor, nu vor să asculte ce li se cere. Dar să ne gândim ce-i în mintea acestui copil – venit pentru prima dată la grupă, lăsat de mama, după primul sfert de oră de la sosire – care în locul mamei vede o doamnă ce încearcă să fie drăguță cu toți copiii, care în loc de fratele de acasă găsește o mulțime de copii, care mai de care mai gălăgioși, mai energici, care-l trag de mânecă și-i pun fel de fel de întrebări.

Grădinița constituie un cadru grupal mai larg decât familia ceea ce presupune, pe de o parte, o cantitate de neprevăzut, ineditul și pe de altă parte, impune cerințe mai severe conduitei copilului: un orar mai diversificat și complex față de cel mai permisiv de acasă, care necesită noi solicitări de adaptare pentru faptul că se creează un discret disconfort. Mai mult, există aici o circulație de afecțiune mai reținută decât în familie, rigori reverențioase, o mai mare solicitare de a controla personal propria igiena și modul de a mânca etc., astfel încât toate acestea solicită eforturi de adaptare. În fața tuturor acestor lucruri neobișnuite, ceea ce socotea copilul ca

reprezentând „lipsa grijilor” (exista doar grija de a se juca) se clatină și se trezește singur, într-o lume care nu se bucură de nici o prejudecată favorabilă.

În primul rând, cadrul didactic trebuie să fie o persoană căreia să-i placă copiii. Evident, nu în declarații sau efuziuni sentimentale față de copil atunci când părinții sunt de față, ci trebuie să-i placă acești copii de zi cu zi - nu copiii deștepți sau frumoși, ci copiii așa cum sunt ei, cu felul lor de a se purta și de a înțelege lucrurile. Educatoarea are un important rol în formarea etică a copilului astfel încât nu trebuie să privească în termeni de „copil bun” sau „copil rău” ci, coordonându-și eforturile cu părinții, să lupte împotriva atitudinilor greșite, dacă acestea există. De asemenea, cadrul didactic trebuie să constituie un model de adult atât pentru copil (care caută, instinctiv, un model pentru a-l imita), cât și pentru părinții acestuia.

Psihologii au identificat următoarele forme ale adaptării: adaptarea foarte bună, adaptarea bună, adaptarea tensională, adaptarea dificilă și neadaptarea.

Neadaptarea se manifestă prin refuzul dramatic al copilului de a se despărți de persoana care l-a adus la grădiniță și atitudinea ostilă, violentă, față de ceilalți copii și educatoare. În cazul adaptării dificile, situația este tensionată, copilului refuză să rămână la în clasă, manifestă o atitudine refractară, mutism persistent, blocaj al curiozității și investigației față de ceea ce se întâmplă la grădiniță. Adaptarea tensională se manifestă prin atitudinea rugătoare față de persoana care îl însoțește dar, manifestarea unei curiozități discrete față de jucării, copii, mediul clasei. Adaptarea dificilă și cea tensională este prezentă în special la preșcolarii mici. Adaptarea bună, despărțirea de persoana însoțitoare se desfășoară firesc, copilul stabilește relativ repede relații verbale cu educatoarea și spontan cu câțiva copii, manifestă o curiozitate permanentă și o stare de expectativă față de ceea ce urmează să se întâmple în grădiniță.

Adaptarea foarte bună, copilul stabilește rapid relații cu educatoarea și cu mai mulți copii, este curios și interesat de tot ce se petrece sub ochii lui.

În condiții normale, perioada de adaptare durează de obicei între două săptămâni și o lună, timp suficient pentru obișnuirea cu regimul de viață din grădiniță, cu cadrul didactic, pentru alegerea prietenilor.

Bibliografie:

***Badea Elena „Caracterizarea dinamică a copilului și a adolescentului”, Editura Tehnică, București, 1997

***Schioapu U., Piscoi V., „ Psihologie generală și a copilului”, E.D.P., București, 1989